

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-18 У. 15025/16
20.12.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Слађане Бојовић и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Петровић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А.,, ради поништаја решења туженог Градског већа Града Зајечара, III број 434-11/2016 од 10.10.2016. године, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Градског већа Града Зајечара, III број 434-11/2016 од 10.10.2016. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Градско веће Града Зајечара, да тужиоцу А.А., надокнади трошкове управног спора у износу од 2.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена на решење Градске управе Града Зајечара, Одељења за локалну пореску администрацију, број 434-4/206/2014-8-пп од 15.07.2015. године, којим је тужиоцу утврђена локална комунална такса за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности и то за постављање стубова и самостојећих ормана са опремом за комуналне инсталације (електроинсталације, телекомуникациони системи и уређаји и слично), а налазе се на површини јавне намене (јавним површинама), које су у јавној својини, за 2012. годину, у укупном износу од 6.190.524,00 динара.

У тужби поднетој дана 27.10.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је у спроведеном поступку непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање, погрешно су примењене одредбе Закона о пореском

поступку и пореској администрацији и Закона о општем управном поступку. Сматра да је ово првостепено решење, донето по жалби тужиоца, поново донето без отклањања неправилности првостепеног поступка. Такође, наводи да нису сви стубови на јавним, већ се неки налазе и на приватним површинама. Указује и на мишљење Министарства финансија Републике Србије, број 011-00-00765/2016-03 од 24.08.2016. године, према коме се под јавном површином не може сматрати простор изнад или испод површине земље, односно површина за коју је предвиђено утврђивање јавног интереса у складу са посебним законом (улице, тргови, паркови). У допуни тужбе од 05.01.2018. године доставља Одлуку Уставног суда број I Уо-103/2015 од 21.12.2017. године. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, а туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора, на име судских такси за тужбу и одлуку.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета управног поступка и одговор на тужбу, у коме наводи да остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу, као и да обавезе тужиоца на накнаду трошкова управног спора.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд налази да је тужба основана.

У поступку пред првостепеним органом, утврђена је локална комунална такса за коришћење простора на јавним површинама за 25 стубова у екстра зони, 218 стубова у првој зони, 166 стубова у другој зони, 463 стубова у трећој зони, 784 стубова у четвртој зони, 1412 у петој зони стубова са опремом за комуналне инсталације за период од 01.01.2012. године до 31.12.2012. године, у укупном износу од 6.190.524,00 динара. Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, јер је нашао да је првостепени орган правилно поступио када је донео ожалбено решење. Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је комунална такса, у конкретном случају, утврђена на основу одредбе члана 6. став 1. тачка 3. Закона о финансирању локалне самоуправе, а сагласно одредбама става 3. Тарифног броја 1. и тачкама 1. и 2. напомене уз став III Тарифног броја 1 Тарифе локалних комуналних такси Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени лист Града Зајечара", број 23/2013) и одредбама члана 50а, 50б став 1, 50ц и 50д став 1. Закона о финансирању локалне самоуправе (Сл. Гласник РС број 62/2006, 47/2011 и 93/12).

Одредбом члана 2. тачка 1. Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени гласник Града Зајечара, бр. 23/13), прописано је да се локалне комуналне таксе уводе за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности.

Одредбом члана 6. тачка 3) Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06...125/14 - др. пропис), прописано

је да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, и то: локалне комуналне таксе. Одредбом члана 7. истог Закона, одређено је да стопе изворних прихода, као и начин и мерила за одређивање висине локалних такси и накнада утврђује скупштина јединице локалне самоуправе својом одлуком, у складу са законом. Одредбом члана 11. став 1. истог Закона, прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе може уводити локалне комуналне таксе за коришћење права, предмета и услуга.

Одредбом члана 15. Закона о финансирању локалне самоуправе, прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за истицање фирме на пословном простору (1.), коришћење рекламних паноа, укључујући и истицање и исписивање фирме ван пословног простора на објектима и просторима који припадају јединици локалне самоуправе (коловози, тротоари, зелене површине, бандере и сл.) (2.), држање моторних друмских и прикључних возила, осим пољопривредних возила и машина (3.), коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности (9.), држање средстава за игру ("забавне игре"), коришћење слободних површина за кампове, постављање шатора или друге објекте привременог коришћења (14.), заузеће јавне површине грађевинским материјалом и за извођење грађевинских радова (16.)

Одредбом члана 2. тачка 6) Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 72/09..145/14), којом је одређено да површина јавне намене јесте простор одређен планским документом за уређење или изградњу објеката јавне намене или јавних површина за које је предвиђено утврђивање јавног интереса, у складу са посебним законом (улице, паркови, тргови и друго). Такође, Суд указује да је одредбом члана 2. тачка 26) наведеног Закона одређено да линијски инфраструктурни објекат јесте јавни пут, јавна железничка инфраструктура, електроенергетски вод, нафтовод, продуктовод, гасовод, објекат висинског превоза, линијска инфраструктура електронских комуникација, водоводна и канализациона инфраструктура и слично, који може бити надземни или подземни, чија изградња је предвиђена одговарајућим планским документом. Грађење наведених објеката врши се на основу грађевинске дозволе и техничке документације, под условима и на начин утврђен Законом о планирању и изградњи.

По оцени Суда, неспорно је да тужилац има наведени број постојећих постављених стубова комуналне инфраструктуре и да је за коришћење простора на јавним површинама, сагласно одредби члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 2. тачка 1) Одлуке о локалним комуналним таксама, на идентичан начин прописана обавеза плаћања локалне комуналне таксе, те да је, према Тарифном бр. 1 став 3 Тарифе локалних комуналних такси, за ову врсту локалне комуналне таксе – за постављање стубова и самостојећих ормара са опремом за комуналне инсталације прописана такса у одређеном износу према зони у којој се налазе, док се напоменом бр. 1 уз став 3 наведене Тарифе, за постављање стубова и самостојећих ормара комунална такса утврђује према броју постављених стубова.

Код оваквог стања ствари, Суд налази да је првостепени орган пропустио да наведе разлоге, а то не чини ни тужени орган у оспореном решењу, због којих тужиоцу одређује локалну комуналну таксу за коришћење на јавним површинама према броју постављених стубова, а не за заузету јавну површину, како је то прописано одредаба члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 2. тачка 1) Одлуке о локалним комуналним таксама. Чињеница да је комунална такса у овом случају утврђена према броју стубова због постојања напомене бр. 1 уз став 3 Тарифе локалних комуналних такси, која напомена сама за себе није довољан разлог, код наведених одредаба члана 15. тачка 9. Закона и члана 2. тачка 1) Одлуке, да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности.

Са наведених разлога, Управни суд налази да је тужени орган оспореним решењем учинио битну повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...106/15), одредио на име таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за пресуду у износу од 1.900,00 динара, због чега је досудио тужиоцу трошкове управног спора, у укупном износу од 2.290,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Будући да је тужба уважена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број

72/11...55/14), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 20.12.2018. године, II-18 У. 15025/16

Записничар
Снежана Петровић,с.р.

Председник већа - судија
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП